

chiar și la Valahii catolice — greco-catolice trebuia să dăcă jupânul — există o trăsură națională în religione,

Stând lucrurile astfel, că adecă numărul Ungurilor în Ardelu e forte mic; că proprietatea de pământ în cea mai mare parte nu mai e în mâni unguresci; că nici puterea bisericească nu e în mâna lor; că Ardelul îl posedă Ungurii numai în puterea statului ungur, care e poliglot, adecă compus din mai multe naționalități, în multu mai mare număr decât Ungurii: cu ce drept guvernul și agitatorii unguri se pōrtă ca stăpâni ai Ardelului și cutază chiar a unelti și exploata naționalitățile nemaghiare pentru maghiarizare, pentru unu inchipuitu statu maghiar?

Trecendū la administrația, Sécuiul deputat e îngrijat, fiindcă administrația Ardelului nu e în fiecare punctu în mâni maghiare. În unele orașe și comitate dispun de autonomie, celu puțin în mare parte, Sașii. Ba acum sunt ținuturi, unde în administrația începă a domina Valahii. Asta n'ar fi nimic însu, dăce elu, dăcă Sașii și Românii, mai alesu aceia cari țintescu a ajunge la putere, aru fi pētrunși de „idea de statu maghiar”. Dér fiindu-că în cele mai multe casuri nu e așa, Beksiacs se teme cumplitu, ca nu cumva se pētrundă în mai multe puncte ale Ardelului particularismul naționalităților în administrație. De aci începe apoi Sécuiul a declama astfel:

„Trebuie să fim lămuriti, că dincolo de Muntele Craiului există scanteile periculoase ale distrugerii, care trebesc făcute nestrictioase. Trebuie să fim lămuriti, că în Ardelu — afară de Sécui — se petrece unu procesu de putrețire și că zace acolo materie multu mai ușoră, pe care cea dintăiu furtună o pōte ridica și răpi cu sine. Ardelul e mai aprōpe de Orientu și în acelașu raportu cum s'a desțșurat cestiunea orientală. Trebuie să spunem, cum am ajunsu acolo, că putem fi amenințați cu pierderea Ardelului. A sositu pentru statul „maghiar” timpul de a lucra peste acea măsură, în care a lucratu până acum. Este unu lanțu nesfērșitu de minciună, de născociri, de ațitări la ură, cu care agitatorii sași și românii amăgesc lumea în contra ideii de statu maghiar, pentru ca să pōtă ei apăre în fața lumii ca apăsați.”

După Sécuiul Beksiacs dăce e „minciună”, că Românii adu nu mai sunt nicăiri reprezentați în viața publică a statului, din cauza terorismului stăpânirei unguresci; e „minciună”, că limba română, germană e scōsă din tōte oficiile; e „minciună”, că sub diferite prețete pēcătōse ni-se închid școle; e „minciună”, că preoților li-se impune să dea estrase matriculare în limba ungurescă;

e „minciună”, că se maghiarizează numele nemaghiare; e „minciună”, că se despōie contribuabilii nemaghiari pentru fondul Kulturęyletului; e „minciună”, că i-se impune poporului nemaghiar funcționarii neromâni în comună și comitatū, în contra voinței lui; e „minciună”, că se infundă temnițele cu acei bărbați ai poporului nemaghiar, cari ceru respectarea drepturilor acestuia și egală îndreptățire! „Minciuni” sunt aceste puținele doveđi din sutele de casuri de nedreptățire, de persecuțiune și de apă sare, jupâne Beksiacs? Dér étă ce crede Sécuiul, că trebuie să se facă în contra Românilor și a Sașilor:

„Trebuie să întărimu Ardelul tocmai cu privire la incurcăturile orientale. Bucuros ilu întărimu cu ajutorul Românilor și Sașilor, dăcă se pōte; dăcă nu se pōte, atunci s'lu întărimu și în contra lor. Mijlōcele sunt: să cultivăm nivelul administrației și justiției; să împedecăm d'a se perde proprietățile, înființând unu institutu de bani în Ardelu, cu scopul ca să cumpere proprietățile espuse pierderii și să le parceleze între Unguri și Sécui, nu gratuitu, ci plătind în rate, cu anuități. Numai așa i-se pōte opune unu contra pondu „Albinei” cu armele ei proprii. Eu sciu că guvernul se ocupă seriosu cu crearea unui astfelu de institutu. Pentru învățământu în Ardelu să se cheltuiască mai multu ca până acum. E de necređut în ce miseria trăsesc învățatorii populari mai alesu în Sécui. Pe preoții și învățatorii români îi putem căștiga ușor sprijindū interesele lor materiale. În ținuturile unguresci ale Ardelului, mai alesu în Sécui, să creăm o industrie, căci cestiunea Ardelului e în prima linie o cestiune economică. Acestă cestiune trebuie rezolvată cu ori-ce prețu, cu tōte puterile statului ungur și ale societății maghiare. Numai așa putem ajunge la țelul pus, în antecamera statului culturalu naționalu-maghiar. Trebuie să ne apucăm numai decâtu de lucru, căci trebuie să ajungem acolo într'unu viitoru apropiat.”

Așa-dă auditi Românilor, ce propune Sécuiul și cu ce spune, că se ocupă guvernul ungurescu? Afară de aceea, că administrația are să fiă cu totul ungurescă, e vorbă să se cumpere mereu pământuri și să se împartă între Unguri; să ni-se cumpere cu bani preoții și învățatorii, ca apoi să lucreze pentru Unguri în contra Românilor; să se creze industrie numai între Unguri, nu și între Români, și tōte acestea cu bani muciți și plătiți de Români statului și cu scopu ca să maghiarizeze cu totul Ardelul, să facă din Români Unguri.

Noi ne facem datorința și i arătăm poporului român periculul, în brațele căruia vrēu să-l arunce dușmanii lui. La rēndu'i, să fiă cu pază, căci duș-

manul nu-i voesce decâtu peirea sa materială și națională.

Din afară. Vorbindū de situațiunea din afară, fōia oficiōsă „Kreuzzeitung” din Berlin atrage băgarea de sēmă asupra unui articolu din fōia rusescă „Novoie Vremja” despre îmbunătățirile introduse în rețena drumurilor de feru rusesci strategice, despre îndreptarea cursului riurilor Niemen și Bug, despre construirea de nou fortărețe la fruntării, despre înlesnirea unei repeđi mobilisării a rezervelor etc., și despre observațiunile ce face țiarul rusu că, chemând sub drapele numai o jumătate a armatei, Rusia ar pune pe picioru de răboiu o oștire, care ar fi cu multu mai tare decâtu aceea, pe care întreita alianță ar putea să o scōtă punēdu-și tōte silințele. Cea mai însemnată observațiune însă a țiarului „Novoie Vremia” este, că Rusia își împarte forțele sale militare astfel, încātu atâtu pentru atacu, câtu și pentru apă rare să pōtă asigura succesul, și la acestu rezultatū va ajunge peste trei sēu patru ani.

Făță cu aceste declarări ale fōii rusesci, „Kreuzzeitung” pune înainte observațiunea făcută de „Militär-Wochenblatt”, vorbindu despre noua lege militară francesă: „In desbaterile camerii s'a dīsū cuvēntul, că națiunea francesă trebuie să primescă pentru multu timp aceste sacrificii nesuportabile, și celu puțin pentru timpul de față.” De aci „Kreuzzeitung” deduce, că este lesne de înțelesu, cumcă discursul tronului germanu, cu care s'a deschis parlamentul, n'a vorbitu decâtu despre siguranța păcii pentru anul viitoru. De aceea „Kreuzzeitung” nu vede în cererile bănesci făcute de guvernul germanu pentru armată (guvernul cere 182 milioane mārē, afară de sumele ordinare din bugetu pentru armată), decâtu măsuru de apă rare pentru siguranța imperiului, și parlamentul trebuie să le aprobe. Scumpă, dēr nesigură pace, dăcă guvernul germanu simte trebuința a mai spōri armata cu douē corpuri nouē! Trebuie să aibă odată sfērșitu o asemenea pace, care sērăcesce popōrele.

Correspondentul din Berlin alu țiarului „Newyork-Herald” întrebă pe Waldersee, șeful statului majoru generalu alu armatei germane, dăcă e adevăratu, că elu consideră răboiul ca inevitabilu și că'lū dorește să isbucnescă câtu mai curēnd? Conte Waldersee răspunde: „Cumcă eu dorescu răboiul, e o prostia. Dorescu numai, ca să fim așa de tari, încātu dușmanilor noștri să le pēra pofta de a ne ataca. Dér dăcă Providința ni-ar trimite unu răboiu, credū că voi fi în stare să executu problema încredințată mie. Armata noastră e superiōră în destoiniciă ori-cărei alteia, alian-

țele noastre mărescu țaria noastră și sunt în totu casulū o garanție a păcii. Dér sunt siguru, că puterea Germaniei, ținută de o singură mână mare, condusă de o unică voință tare, e destul de puternică. să se opună singură cu bună speranță de succesu unei coalițiunū.”

SCIRILE ȚILEI.

Înaintări în armată. Cu ția de 1 Noemvre n. au fost înaintați în armată comună: la gradul de maior: căpitanul cl. I. Constantin Domașianu din reg. 63 de inf.; la gradul de căpitanu cl. I: căpitanii cl. II Nestor Oncu și Petru Bogdanu din reg. 50 de inf.; la gradul de căpitanu cl. II: locotenentii Vasiliu Spăriosu dela reg. 29 la reg. 64 de inf., Vasiliu Rusu dela reg. 43 la reg. 63 de inf.; la gradul de locotenent: sublocotenentul Iosif Puiu dela reg. 64 la reg. 63 de inf.; la gradul de sublocotenent: cadetii locțiitori de oficer Ioan Avramu din reg. 62, Romulus Moga din reg. 31, Alexandru Bobu din reg. 63 Iulian Marțianu din reg. 82 de inf.; la gradul de căpitanu comptabilu cl. I: căpitanul comptabilu cl. II Ioan Tomaru din reg. 64 de inf. (cadre); ca practicanti în ramura funcționarilor militari de aprovizionare: cadetul locțiitor de oficer în rezervă Mihail Racotă din reg. 31 de inf. La honvedu la gradul de locotenent: sublocotenentii Teofilu Vățșanu din semibrigada 22, George Popu la semibrigada 23 (în rezervă).

Transferatū e locotenentul George Frāncu dela reg. 64 la reg. 25 de inf.

Stațiuni telegrafice unite cu oficiile poștale s'au deschis în comunele Ghimeș și Sepvizu din comitatul Ciuc.

Neregularități în oficiu. Precum afă „Pesti Naplo”, în oficiul de marcare alu orașului Oradea-mare s'au descoperit mari neregularități, ba se dăce că și lipsa unei sume mari de bani. Șeful oficiului a fost suspendat din postu. Totodată s'a pornit contra lui cercetare disciplinară. Lucrurile se țin deocamdată secrete.

Adresă de aderare i-s'au trimis I. P. S. Sale Metropolitului Mironu Romanul și din Mercurea și împrejurime pentru scrisōrea (dintăiu) ce a adresat-o Kulturęyletului, precum se vede

Demisionată. Scirea dată de noi în zilele trecute, cumcă D-na Maria Belu, directōrea internatului de fete alu „Reuniunii femeilor române” din locu, și-a dat demisiunea, se adevăresce. Motivul, care a îndemnat pe d-na Belu ași da demisiunea, nu'lū cunoșcem încă, dēr e de regretat plecarea d-sale dela condu-

ta încă te dă de gol. Mărturisesc cum l'ai omoritu, și câți bani ai furat?”

Acșionov jură, că nu elu e făptuitorul, că după ce au beut cēiul împreună, n'a mai vēđut pe neguțatoru, că dēnsul are la sine numai banii sēi, optu mii de ruble, și cuțitul nu este alu sēu. Glasul lui era înăbușit de suspine, era galben ca cēra și de frică tremura ca unu vinovat.

Judecatorul porunci soldaților să ilu lege. Când ilu aruncară în trāsura, cu picioarele legate, își făcu cruce și plāse. Ii luară bagajul și banii și-lu duseră în temniță în orașul celu mai de aprōpe. Ca să se afle ce felu de omu e, se făcu întrebare în Vladimir. Neguțatorii, precum peste totu locuitorii din Vladimir mărturisiră, că Acșionov ca june a dusu o viață mai sburdalnică, dēr că fără nici o îndoielă, este omu cinstit. Judecatorul fu de părere, că elu a ucis pe neguțatorul din Riesan, și i-au furat douē-șeci de mii de ruble.

Soția lui Acșionov se intristă și nu scia, ce să-i gândescă. Cei doi copii ai

ei erau mici, unul sugea încă. Ea își luă copiii și se duse cu ei în orașul, în care era bărbatul ei întemnițat. Mai întăiu n'o lāsără la elu; rugându-se într'aceea de deregătorii, o duseră la bărbatul ei. Când l'a zăritu în hainele de arestantu, în lanțuri, cu tâlharii la olaltă, căđu la pământ și multă vreme n'a putut să-și vină în fire. După aceea ea se aședă cu copiii lângă bărbat și începū să-i povestescă despre tōte trebile casnice, întrebându-lu despre tōte, cum s'au întâmplat cu elu. Tōte i le-a povestit elu.

Ea dīse: „Acum ce se va întâmpla?” Și elu răspunde: „Pe Țarū trebuie să-lū rugăm. Nu potū să morū nevinovat!”

Femeia îi spuse, că ea a și trimis cătră Țarul o rugare, dēr că n'a sosit încă răspunsul. Acșionov plecă capul, fără a răspunde. Atunci dīse soția sa: „Nu înzadar am vēđut atunci în visū — îți aduc aminte? — că ai încăruntit. Și astăđi ești caruntu de supē-

rare. Nu trebuia să pleci atunci”. Ea îi netedī pērul și dīse mai departe: „Vania, scumpul, inimii mele, spune soției adevērul: n'ai făcutu tu fapta asta?”

Acșionov dīse numai: „Și tu?”

Elu își acoperi fața cu mâni și plāse. Apoi veni soldatul și porunci femeii și copiilor să mērgă. Acșionov își luă celu din urmă rēmasu bunu dela familia lui.

După ce se dusesse femeia, Acșionov se gândi la vorbele ei. Aducēdu-și aminte, că și ea are prepusu pe elu și că l'a putut întreba, dăcă elu este omoritorul neguțatorului, dīse în sine: afară de Dumneđu nimeni nu pōte cunoșce adevērul, numai lui trebuie să ne rugăm, grația numai dela elu să așteptăm. De atunci încolo nu mai înaintă nici o cerere de agrățire, nădejdea o pierduse și se ruga numai lui Dumneđu.

Acșionov fu judecat la lovituri de enut și muncă silnică. Sentința s'a dus în îndeplinire.

Ilu bătură cu enute. După ce i-se

vindecară ranele, ilu trimiseră diupreună cu alți condamnați la ocne, în Siberia.

Douēșeci și șese de ani petrecu elu acolo în închisōre. Albū ca zăpada i-se făcu pērul capului; lungă, subțire și cărunță îi era barba, veselia sa era nimicită. Umbla plecat și încet, vorbea puțin, nu ridea nici odată și se ruga mult.

În închisōre învăță Acșionov meseria de cismar. Din căștigul sēu își cumpără o evangeliă și cetia în ea, căud era lumină în temniță. În sērbători căuta în biserică în corū — încă totu frumōsă îi era vocea. Diregătorii închisōrii iubeau pe Acșionov din cauza smereniei lui, soții lui de nenorocire ilu stīmau dīcēdu-i „moșul nostru” și „omul lui Dumneđu”. Când aveau să facă vre-o rugare la deregătorii închisōrii, soții pe elu ilu trimeteau. De se iveau certe între condamnați, pe elu ilu chemau, ca să-i impace.

Din familia lui nimeni nu-i scria. Nu scia dăcă femeia și copiii mai trăiescu, ori nu.

area internatului și ar fi fost de dorit să se evite această demisionare.

**

Aniversarea a XXV-a a universității din Bucuresci. Duminecă, 22 Octomvre, Universitatea din Bucuresci va serba aniversarea 25-a a înființării sale. Această solemnitate va fi onorată cu prezența M. Sale Regelui și a A. S. R. principei Moștenitorului. Tote înaltele corpuri ale statului sunt invitate a asista la serbare, care se va începe la orele 3 după amiazi. Rectorul Universității va ține un discurs asupra activității Universității din Bucuresci în cursul celor 25 ani trecuți dela înființarea sa. D-lu ministru secretar de stat la departamentul instrucțiunii publice va răspunde la acest discurs. În urmă, d-lu profesor Al. I. Odobescu va ceti un elogiu al lui Petru Poenaru, vechiu director general al școlilor din țera Românească. Invitațiunile la această serbare se fac de rectorul Universității.

**

Sașii și Românii. Sub acest titlu serie foia unghurească „Kolozsvar” un articol de fond, în care se silește a le arăta Sașilor, că mai bine ar fi decât aceștia s'ar unii cu Ungurii în contra Românilor, er nu se se unescă cu Românii în contra Ungurilor, precum află foia unghurească că facă conducătorii sași. Locuitorii sași din Ardélu locuiesc mai cu seamă în comitatele Alba de jos, Bistrița-Năsăud, Brașov, Făgăraș, Hunedora, Terna-mică, Cojocna, Mureș-Turda, Terna-mare, Sibiu, Solnoc-Dobeca și Odorheiu. În aceste comitate se află 1,021,516, locuitorii români și numai 203,636 sași. Acum întrăbă foia unghurească, că ce s'ar întâmplă decât Românilor li-s'ar da ceea ce cer ei în programul lor național, ca adecă în toate ținuturile locuite de Români limba oficială și funcționarii să fi români?! Încă astăzi Românii le iau înainte Sașilor atât la sate, cât și la orașe, der ore ce ar fi atunci, când Românii ar apuca să fi stăpâni peste aceste ținuturi? „Kolozsvar” își exprimă în fine dorința, ca Sașii să se împreune cu Ungurii în contra Românilor, căci Ungurii nu le sunt inimici Sașilor, pe când Românii pentru amândoi sunt primejdioși.

Vechiul cântec, cu care lupii dela cârmă îmbrăcându-se din când în când în pie de oi, vreu să sparie pe Sași.

**

Tergul anual de toamnă al Brașovului, ce s'a ținut în zilele de 23 (celu de vite), de 24, 25 și 26 Octomvre (celu liber) a fost slab, cu totu timpul celu favorabil, atât tergul de vite, cât și celu de mărfuri. S'au dat cu totul 945 bilete de vite.

**

Bola de gură și de unghii, după cum

ni-se scrie, s'a ivit în mod epidemic și între vitele din comuna Negriesci, comitatul Solnoc-Dobeca; asemenea bantue bola și între porci.

**

Tovărășia. Moștenitorii firmei B. G. Popoviciu, casă de export și comision, furnizorii curții regale române în Viena, existentă de 40 ani, cu un credit însemnat și o clientelă aleasă, caută pentru întinderea afacerilor un tovarășu, care dispune de un capital minimum de 10,000 fl. Reflectanții sunt rugați a se adresa la veduva reșosatului sub adresa: *Aspasia Popoviciu, I. Fleischmarkt 15, Viena.*

Regele Carol în Moldova.

După terminarea manevrelor armatei române, Regele Carol a vizitat diferitele orașe ale Moldovei, fiind pretutindinea primit cu entuziasm. Visita din urmă a făcut-o orașului Iași. Despre întorcerea Regelui din Moldova, „Monitorul Oficial” din Bucuresci da următoarele amărute:

Mercuri, 11 Octomre, fiind ziua hotărâtă pentru plecarea sa din Iași, Regele, înconjurat de obștea fruntașilor orașului, își luă ziua bună dela ei, în mijlocul urărilor celor mai căldurose, pornind în trăsura spre Vaslui la orele 8 și jum.

Cortegiul regal străbătu Iașii despiciându mulțimea ce se grămădia cu entuziasm împrejurul Regelui; numeroșe trăsuri, în care se găseau persoane din localitate din cele mai de căpeteniă, întovărășiră cortegiul mai până la marginea județului. Casele erau împodobite de verdeta și de covore, balconele de domne, cari aruncau buchete, er stratele înșesate de lume. La bariera Repedei, așteptau ofițerii garnisoni; o gardă cu musica dete onorurile; Regele coborindu-se din trăsura mulțimi cu afectia corpului ofițeresc.

Un mare număr de primari și săteni călari, îmbrăcați în haine de serbătoare, escortară de aci trăsura regală până la Vaslui.

La comuna Buciumi se ridica un mândru arc de triumf; aci I. P. S. S. Metropolitul Moldovei și Sucevei, în capul clerului, întâmpină pe Suveran și i ură călătorii bună. Regele răspunde, că se simte fericit de a fi primit de toți fără deosebire cu un avânt atât de puternic.

La Poeni, ce este proprietatea Regelui, primarul îl primi cu pâne și sare; clopotele dela biserică vestiau satului și locuitorilor din vecinătate, că Regele a sosit; poporul da navală se se apropie și se vadă cu ochii lui pe întâiul Rege al României. Copii, femei, bătrani, toți iau parte la această veselie,

spre ași arăta recunoștința lor Majestății Sale, pentru-că îngrijesce de binele ca un evlavios creștin și de nevoile lor cu bunăstare de părinte.

Aci notabili și consiliul județian, ce l'însoțiseră din Iași, își luară rămasă bună dela Capul Statului, er d. C. Hristodulo Cerchez, în numele celor de față, rostii următoarele:

Sire! Luându-Ve ziua bună dela noi, Ve făgăduim să ne crescem copii, ca A. S. R. Moștenitorul Coronei să fi stăpân pe inimile lor, așa cum Majestatea Vostră sunteți astăzi stăpân pe inimile noastre.

Glasurile aprinse de simțirea sufletelor ale celor de față umplură veduhul de strigăte: Să trăiască Regele! Să trăiască Moștenitorul Coronei! Er Majestatea Sa, mulțumind cu nespă iubire fruntașilor și poporului seu pentru dovedile de dragoste și credință, ce i-se aduceau, purcese cătră hotarul județului Vaslui.

Pe vechiul și nemuritorul câmp de bătăi și de biruință dela Rahova, la Movila lui Purcelu, unde sunt îngropate oșele atător viteji ce luptară sub Stefanu celu Mare pentru apărarea patriei, acolo, ca un tribut de recunoștință adus viteazului Domnu Carol I, ce luptase la rândul seu pentru țera totu cu atata bărbăție și isbândă în câmpiele din Bulgaria, acolo prefectul de Vaslui alesese locul, unde în capul consiliului județian venise să întâmpine pe Rege, salutându-l de bună sosire.

Primarii comunelor Dobrăvești, Codăești și Ciontești se înfășară cu pâne și sare; preoțime, școlele, un arc de triumf, buchete, stéguri; prin totu ce se putea spune bucuria, ținutași se grabiră a-o arăta. Regele vorbi cu toți, cercetă despre starea județului; se înveseli de prosperitatea unora, der și pe nevoiași i ascultă cu milă și cu băgare de seamă. La Solesci aceeași primire.

Din Iași până la Vaslui, pe totu lungul drumului, steagurile falfăiau și pe casele bogăților și pe ale modeștilor muncitori. La orele 2, Suveranul, înconjurat de săteni călari, intră în orașul Vaslui, unde simțământul entuziasmului se ridicase la cea mai înaltă treptă, și unde-l așteptau toate autoritățile, deputați și senatori, nobili, preoți, cu cari vorbi multă vreme.

În curtea cartierului regal pe două șiruri erau așezați primari d'aci comunelor sătești, pe cari Regele îi întrebă despre ale gospodăriei și despre mersul comunelor.

În dreptul locuinței Regelui o musică militară intona imnul, totu orașul era în picioare, stéguri și verdeta pretutindeni; o așa imbelșugare de scôrțe românești rare-ori se pôte vedea; chiar acoperișul caselor se perdea une-ori sub scôrțe. La plecare din oraș, caii nu

puteau umbla decât în pas din pricina imbulzei populației; în gară și împrejurul ei lumea nu mai încăpea. În salonul gărei, domnele din societate întâmpinară pe Rege și pe Principele cu buchete; în aclamările mulțimei, ce era cuprinsă de un mare și nedescris entuziasm, Regele porni la orele 3¹/₄ cu drumul de feră spre Bărlad.

La tote gările Regele fu întâmpinat de popor din comunele din împrejurime și de autorități cu un entuziasm nespă. Trenul intră în gara Bărlad, la orele 4, împodobită câtu nu se pôte mai frumos; încă înainte de a ajunge în gară strigătele și aclamările poporului, ce era întins pe o mare lungime a drumului de feră, vestia orașului că Suveranul multu iubit a pus piciorul în Bărlad. O gardă cu drapel și musică, având corpul ofițeresc al garnisoni în flancul drept, dete onorurile cuvenite. Primarul întâmpină cu pâne și sare. Toți notabili în unanimitate alergase să salute pe înaltul întemeiator al Regatului Român. Școlele, preoțime, corpul profesoral, tote autoritățile erau față. Domnele oferiră buchete.

Majestatea Sa, după ce exprimă cea mai deplină satisfacție pentru primirea ce i-se făcea, se sui în trăsura încărcată de flori, și se îndreptă spre biserică S-tu Ilie, privită drept Catedrală. Cortegiul Regal era format de întregul oraș.

La Catedrală, P. S. S. Episcopul de Huși întâmpină pe Suveran în capul clerului. Un Te-Deum se slujii de însuși Prea Sântia Sa, după sfârșitul căruia Regele, trecând prin stradele orașului, împodobite cu stéguri, verdeta, covore și arcuri de trimf, merse la cartierul regal. Aci fu primit cu buchete de flori.

La orele 6¹/₂ se dete un prând. Cătră sfârșitul mesei, d. senatoru Iamandi ridică un toast, prin care arată câtu e de mândru Bărladul și de fericit de a ave în sinul seu pe Suveranul, care a înălțat Patria așa de susu printr'un răboiu glorios și prin înțelepciune în timp de pace, încât Românii au redobândit încrederea în ei însuși și Europa încredere în România. „Inima noastră, dise d. Iamandi, e cu atâtu mai bucurată, că A. S. Regal Moștenitorul Tronului e alături cu Voi, Sire, și ast-fel pôte înveța cum o nație se pôte duce la prosperitate și la mărire.”

Regele răspunde: Tot-dea-una Bărladul M-a dat dovedii temeinice de iubire și devotament.

„Strălucita primire ce m'a făcut astăzi mie și Moștenitorului presumpțiv al Coronei e o nouă chezășă a simțământelor sale cătră Tron și Dinastia.

„Inchină der acestu pahar în sănătatea cetățenilor și pentru prosperitatea orașului Bărlad și a județului Tutova.”

Odată aduseră în temniță arestanți noi. S'era se adunără arestanții bătrani în jurul celor nou veniți și începură să-i ispitescă de unde vin, din ce oraș, din ce sat sunt și pentru ce au ajuns aici? Acșionov ședea pe lavița lui și cu capul plecat asculta ceea-ce spunea fiecare. Unul dintre nou veniți era un om înalt, sănătos, de șese-deci de ani, cu barbă căruntă tunsă. El povestea cum a fost arestat.

„Chiar pentru nimic am venit aici, frățiorilor. Desprinsei un cal dela sania; mă prinseră și strigară că l'am furat. Eu disei, că voiam numai să mă duc mai inte d'acolo — animalul nici nu l'am ținut la mine. Afară de aceea cărușul imi este prietinu. Tote sunt în rânduă, dicit eu. Nu e așa, mi-se dice, tu ai furat. Ei însă nu seiu, ce și unde am furat într'adevăr. Erau lucruri, pentru cari de multu trebuia să fiu aici. Nu se putea dovedi nimic. De astădată nu m'au trimis cu dreptul aici. De altminte, ca să spunu adevărul, am mai fost

în Siberia, der n'am rămas multu ca ospe . . .”

„De unde ești?” întrebă unul din arestanți.

„Sunt cetățen din Vladimir, mă chiamă Macarie, imi dicit Semionovic.”

Acșionov ridică capul și întrebă: „Ascultă, Semionovic, în Vladimir n'ai audit ceva de neguțatorii Acșionov? Mai trăiesc?”

„Cum se nu fi audit de ei? Bogăți neguțatori, deși tatăl lor este în Siberia: se pare că și el este un pecatșos așa ca noi. Der tu, tătucule, pentru ce fapte ai ajuns aici?”

Lui Acșionov nu-i plăcea să vorbească de nenorocirea sa; el suspină și dise: „Pentru peccatele mele implinesc două-deci și șese de ani de muncă silnică.”

Macarie Semionovic întrebă: „Pentru ce peccate?”

Acșionov răspunde: „Trebue, a bună seamă, că așa am meritat.”

Mai departe nu vră să vorbească.

Arestanții însă spuseră noilor camaradi, cum a venit Acșionov la Siberia, ei spuseră cum în drumu cineva a omorât p'unu neguțator și cuțitul l'a ascuns la Acșionov și cum acesta a fost judecat fără vină.

Audind Macarie Semionov acestea, se uită la Acșionov, îl lovi pe genunchi și dise:

„Asta-i minune! Ce minune! Der rău ai îmbetrănit, tătucule!”

Îl întrebă ceilalți, de ce se miră astfel, unde a mai vedut pe Acșionov mai înainte?

Macarie Semionov nu băgă de seamă întrebările lor, el dise numai:

„Minune, bășilor, unde se întâlnesc omeni!”

La strigătul acesta îi veni lui Acșionov în minte, că ore se nu seie omul acesta cine a omorât pe neguțator? El dise:

„Semionovic, audit'ai pôte mai înainte ceva de întâmplarea asta, ori m'ai vedut tu mai înainte?”

„Cum se nu fi audit de întâmplare!

Lumea e plină de totu felul de vesti, der multă vreme trecu de atunci, și eu am uitat, ceea ce voiu fi audit.”

„Pôte vei fi audit, cine a omorât pe neguțator?”

Macarie Semionovic rise și dise: „La cine s'a găsit cuțitul, acela îl va fi omorât a bună seamă. Dacă și-a și pus cineva cuțitul în sac — pe care nu l'prind, nu l'spendură. Cum ar fi și fost cu puțină să pună cuțitul în sacul seu? Acesta sigur că se afla aprăpe de tine, lângă cap. Prin urmare ai fi audit.”

Îndată ce audi Acșionov cuvintele acestea, își gândii: Omul acesta este omoritorul. El se sculă și se departă. Multu timp nu putu s'adormă. Îl cuprinsă o întristare grozavă — acși vedea pe nevastă-sa, cum își ia rămasă bună dela el, când plecă pentru cea din urmă oră la tergu, câtu de viu o vedea pe ea, se uita în ochii ei, o audia, cum îi vorbea ea lui. După aceea își vedea copii, cum erau atunci, unul în cojocel, celalaltu la sinul mamei sale. Își

Cuvântarea Regelui fu acoperită de urări prelungite și căldurose. La orele 8 $\frac{1}{2}$ o retragere cu faclă se făcî în fața cuartierului regal. La orele 10, Majestatea Sa și Alteța Sa Regală, Principele Ferdinand, se retraseră în apartamentele lor.

Joi, 12 Octombrie, Regele și Alteța Sa Regală, urmați de suite, au mers de au vizitat casarma regimentului 12 dorobanți. La sosire au fost primiți de d. colonelul Cucuțurescu, comandantul regimentului; trupele așezate în linie, corpul ofițeresc la flancul drept.

Majestatea Sa, trecîndu dinaintea frontului, a fost viu aclamat; după aceea vizită casarma, infirmeria, șola și magasia; apoi trecî în salonul unde se afla adăpostit escadronul permanent de călărași din Bărlad.

Suveranul, rămînîndu satisfăcut, merse de aci de vizită școlile publice. În toate aceste școli, Suveranul puse întrebări elevilor și elevelor, potrivite cu vârsta lor și cu programa de studii, rămînîndu mulțămîtit de progresul instrucțiunii.

După aceea mergîndu la temniță, vizită localul și se milostivi să ierte pe 9 osenđiți, 6 la unul îi reduce pedepsa.

În urmă inspectă spitalul Codrînu, cel mai însemnat edificiu al orașului, ce este îngrijit cu minte luminată și cu tragere de inimă. Majestatea Sa trecî sălile bolnavilor întrebîndu de ce suferă și cum sunt tratați.

Dela spitalul Augustul Suveran și A. S. Principele Ferdinand, însoțiți de suite, se îndreptară spre Zorleni-Slobozia, moșia Majestății Sale, ce este la 3 kilometri departe de oraș. Când intră în sat, sunetul clopotelor bisericilor, împodobirea caselor, veselia de pe fețe, toate spuneau în limba lor, că în inima comunei Zorleni se petrecea o sărbătoare mare și că dînsa era nerăbdătoare să aducă închinăciuni și prinosul de dragoste milostivului și înaltului său stăpîn.

Ajungîndu în sat, Regele merse d'a dreptul la biserică, unde toți dela mică până la mare erau adunați. Primarul îl primi cu pâine și sare, urîndu-i bună-venire, 6r învătătorul comunei îi vorbi astfel:

„Majestate! Locuitorii de pe această moșia sunt mândri și fericiți de a vedea în mijlocul lor pentru întâia oară pe Bunul și Augustul lor stăpîn și Rege.

„De când sörtea bună a României V'a înălțat pe tronul Țerei, ni-ați dat nenumărate dovezi de interesul ce purtați la tot ce privește prosperitatea noastră morală și materială. Gîndul Majestății Vöstre pururea a fost pentru binele nostru; în timp de pace ne-ați îndemnat la muncă roditoare, în timp de război ne-ați dus la biruință și la neatîrnare.

„Și noi, locuitorii acestei moșii, am

simțit binefacerile Majestății Vöstre și nu le vom uita în veci. Ați înălțat din nou biserica noastră cădută în ruine și ați împodobit-o cu cele trebuincioase; ați dat școlii comunale tot ce i-a lipsit, și mai pre sus de toate ați dat hrană locuitorilor sërmani în ierna de lipsă 1887—1888.

„Cu lacrimi de bucurie V' urăm bună sosire și rugăm din inimă pe bunul Dumnezeu să dăruiască Majestății Vöstre o viață destulă de îndelungată spre a vedea România așa de mare și de ferice, cum o dorește inima Vöstră de Rege.

„Unim d'urările noastre cu ale tuturor Românilor strigîndu:

Trăiescă M. S. Regele, împreună cu M. S. Regina și A. S. R. Principele Moștenitor! Trăiescă România!

Cu un singur glas și cu o singură inimă întreaga comună și alți locuitori veniți din comunele vecine au salutat cuvintele învătătorului.

Apoi regele intră în biserică, unde se sluji un Te Deum; de acolo, impresurat de țărîme și de binevențiile ei, se îndrumă la casa proprietății, unde a luat cîeilul, împreună cu suitele.

În urmă vizită șola, ce era scaldată în verdete; școlarii intonară imnul. Regele le puse întrebări asupra deosebitelor materii și fiindcă localul i-se părî cam strîmt, dete ordinul administrației casei regale, ca la anul să se ridice o șola nouă mai multă încăpătoare.

După acesta, în aclamațiunile mulțimei, părăsi Zorleni și se întorse la Bărlad la cuartierul regal, la orele 6 se dete un prînz. Apoi plecă la gară străbătîndu ulițele, a căroră iluminare făcută în onorea Suveranului era superbă; popu ația avea chipul plin de veselie, arcuri de triumf mărețe, totul dădea orașului împodobirea cea mai frumoasă; focuri bengale se aprindeau pe calea escortei. La gară o gardă cu musică și drapel dete onorurile. P. S. S. Episcopul de Huși în capul clerului, prefectul, primarul, toate autoritățile, senatori și deputați, notabili, școli, șola normală în front cu armele, toți venise să se ia rămas bun dela Rege, ce porni la Sinaia. Dîmnele înmînară buchete.

La gara Tutova, Ghidigeni, Berchei, lumea din localitate era adunată purtîndu tîrte aprinse și cu strigări entusiaste salutară trecerea trenului regal. La orele 9 $\frac{1}{2}$, Regele se opri la Tecuciu o jumătate de oră. Cu toate că era noapte, orașenii nu se culcară, nerăbdători fiind de a vedea pe Suveran și Moștenitorul Coronei, spre a-i incredința de simțăminte ferbinți ce le păstrează. Poporul cu prelungite aclamări primi pe Rege. Primarul îi eși înainte cu pâine și sare, prefectul, toate autoritățile, consiliul județian, dîmnele înmînară buchete.

Regele mulțumi tuturor pentru probele ce i-se deteră de statornice simpatii, și luînduși rămas bun, în mijlo-

cul celor mai căldurose urări se sui în vagon și porni.

Vineri la orele 8 dimineața trenul regal sosi în gara Sinaia. Aci Regele și A. S. Regală fură întâmpinați de Escelenta Sa d-lă de Bilov, ministrul Germaniei, de Archimandritul Nifon, Starițul monastirei Sinaia, de d-lă colonelul Paladi, comandantul regimentului 3 de linie, precum și de alți domni. După ce convorbi cîțva timp cu cei de față, M. Sa și A. S. Regală Principele Ferdinand s'a suit în trăsură și a mersu la castelul Peleşu, unde și-a luat reședința.

În totu timpul acesta de 14 zile de călătorie, Majestatea Sa a vizitat mai multe orașe din Moldova și a vedut o mare parte din țera.

Prețutindenea a fost primit cu brațele deschise de unanimitatea cetățenilor cu devotament și iubire; toate stratele societății s'au grăbit a veni la Regele, care înfățișeă mai multă prezentulă, la Moștenitorul Coronei, care este viitorul, ceea ce dovedește acum mai mult decătă totdeuna, că țera este strînsu legată împrejurul Tronului și că toți fără deosebire lu privesc ca elementul cel mai puternic al ființei Statului român.

Posturi vacante și stipendii.

Postul de profesor la gimnaziul public român gr. or. din Bradu cu specialitatea: matematica ca studiu principal și fizica ca studiu auxiliar, eventual și altă grupă de specialitate. Salar: avîndu censura 800 fl. și decenale; fără censură 700 fl. A se adresa la comitetul gimnazial.

In Archidieceasa Blășului: Postul de paroh și protopop gr. cat. în Clușu. Salar ca paroh: porțiune canonică pe hotarul Clușului: 15 $\frac{1}{2}$ jugere arător și 20 jugere fînaț; 69 fl. 30 cr. salar anual; o măierște cu grădină și cu o crișmă, care aduce venit anual de 250 fl.; o di de clacă dela popor seu relut în bani; venitul stolar. Ca protopop: 150 fl. salar, 50 fl. subvențiune anuală din cassa clerului archidieceșan și venitele îndatinate după oficiul protopopesu. A se adresa până la 10 Noembrie n. c. la Consistorul din Blășu.

In Archidieceasa Sibiiului: Postul de învățator gr. or. în Mihălă. Salar: 150 fl., cuartir și lemne de foc. A se adresa la oficiul protopresbiteral gr. or. în Alba-Iulia. Postul de învățator gr. or. în Merghindeală. Salar: 150 fl., cuartir și lemne de foc. A se adresa la oficiul protopresbiteral gr. or. alt Agritei.

Postul de paroh gr. or. în Buzdă, parohia de cl. III. Salar în total 400 fl. A se adresa la Ionu Chendi, adm. protopresbiteral în Mediaș.

In Diecesa Caransebeșului: Postul de capelan timpural pe lângă preotul parohiei gr. or. de cl. III Moceriș cu salar de a 3-a parte din salarul preotescu. A sa adresa la oficiul protopresbiteral gr. or. român al Mehadii.

Postul de paroh gr. or. pentru parohia de cl. III. Terogova. Salar: 175 fl., în care se cuprinde birul parohial și stola dela boteze și înmormentări, sesiunea parohială de 41 $\frac{1}{2}$ jugere cu venit de 195 fl. și venitul stolar dela cununii, socotit cu 45 fl. A se adresa la oficiul protopresbiteral gr. or. în Caransebeș.

In Diecesa Aradului: Postul de paroh gr. or. în Secusigiu, parohia de cl. I. A se adresa la oficiul protopresbiteral în Timișora.

Postul pentru 2 parohi gr. or. pentru două parohii de cl. I. în Curticium. A se adresa oficiului protopresbiteral în Chitighază (Kétegyháza).

Stipendii și ajutoare din fundatiunea Andronică pe anul 1890. Potu concura: Învățăcei de ori ce meserie; sodalii, cari s'au eliberat în decursul anului 1889 și sodalii, cari petrecîndu cel puțin 6 ani consecutivi la meseria lor, au dat dovezi despre desteritatea și hărnicia lor pentru a se pute face măestri.

Toți, cari voiesc a concura la stipendii și ajutoare, au să producă între altele: Carte de botez, atestat comun al despre averea proprie și a părinților și atestat familiar dela parohul locului despre familia părinților concurentului, și fiind și acesta căsătorit, și despre familia dînsului. Pe lângă acestea învățăcei au să arate a) că au implinit anul al 12-lea al etății; b) că au cercetat cu succes bun cel puțin șola poporală; c) că au încheiat contract cu măiestrul și că contractul s'a înregistrat în condica autorității industriale (protopretore, ori magistrat) — avîndu a-lă alătura la concurs în original și în copia autentică. Dela toți concurenții de ori-ce categorii se recere, ca cererile, scrise și subscrise cu mîna lor proprie, să se adreseze Consistoriului archidieceșan gr. or. din Sibiu cel mai tîrziu până în 31 Decembrie 1889 st. vechiu.

Mulțămîtită publică.

În numele școlarilor sëraci și diligenți deia șola noastră română gr. or. de aci împărtașiți cu Abecedare (de V. Petri în număr de 7 esemplare) din fondul pentru ajutorare cu Abecedare și Legendare a școlarilor miseri din Ungaria și Transilvania, subscriscu viu și pe această cale a esprima cea mai ferbinte mulțămîtită și recunoștință întregu comitetului compus spre acest scop frumos; și în special mulțămescu d-lui primu secretar al numitului fond Ioan Popu Reteganulă, care nu ne-a trecut cu vederea.

Valcapai (Bănat), 14 Oct. 1889.
Gregoriu Paliciu,
inv. rom. gr. or.

aducea aminte și de sine însuși. . . cum era atunci, vesel, tînăr; își aducea aminte, cum ședea în tinda cărciumei, în care-lu prinseră, cum cînta el pe gitară, ce voia bună avea atunci. Își aduse aminte și de locul, unde-lu bătură cu cnotele, de gade, de poporul din giurul lui, de lanțuri, de toți areștanții și de întreaga viață de temniță de două-deci-și-șese de ani. Își aduse aminte de vârsta lui. Atăt de mare era întristarea ce-lu cuprinse, că p'aci era să și ia viața.

Și toate astea le suferu pentru mișelul acesta, gîndia el!

Și atăt de tare se'nfuria asupra lui Macarie Semionov, încat chiar cu punerea capului voia să și răbune. Noptea întregă făcu rugăciuni, d'ur nu se putu odihni de loc. Țiua îl ocolea pe Macarie Semionov, nici nu se uita la el.

Așa trecu două săptămîni: Acstonov nu putea dormi de loc noptea. Durerea nu și-o putea alina.

Odată, noptea, umbra prin temniță încoce și în colo și băgă de seamă, că

sub o laviță se mișcă țărîna. Privind cu luare aminte, stăt pe loc. Deodată sări de sub laviță Macarie Semionov și îcremenit de spaimă se uita la Acstonov. Acesta voia să se depărteze, Macarie însă îl apucă de mînă și-i povesti, că el a săpat o gaură sub zid și în totă țiua, când îi duc la lucru, scote pămînt în turecii cismelor.

„Tăcere, bătrîne, dise el, și pe tine te voiu scote afară. Decă mă descoperi, mă vor bate — eu voiu ține minte și te voiu omori“.

Audîndu Acstonov pe mișelul vorbindu astfel, tremură de mînie, își smîncei mîna dintr'a lui și dise:

„Eu n'am lipsă să mă duc de aci tu însă nu mă poți ucide, pentru că m'ai ucis de mult. Că te voiu descoperi, ori voiu tăcea — cum mă va povățui Dumnezeu, așa să se întemple.“

A doua di, când conduseră pe areștați la lucru, soldații vedură pămîntul scos, se cercetă temnița și se descoperi gaura de sub zid. Mai marele areștelui începî cercetarea. Nimeni nu voia să

scie de treba asta. Cei-ce aveau, cunoscință de cauză, nu descoperiră pe Macarie Semionov, fiindcă sciau că pentru asemeni încercări lară fi bătut, de ar fi rămasu apröpe mort. Atunci directorul areștelui se adresă către Acstonov. El scia că acesta este om drept, și-i dise:

„Bătrîne, tu ești om sincer, spune-mi inaintea lui Dumnezeu, cine a făcutu asta?“

Ca și când nu s'ar întembla nimic deosebit, Macarie Semionov sta și privia la director, la Acstonov însă nu se uita. Mînele și buzele lui Acstonov tremurau timp îndelungat, n'a putut dice niciun cuvînt. El își gîndi: să tac, să nu spun adevărul — de ce să-i iert, decă el mi-a ruinat viața? Să și fere el pentru chinurile mele. Decă îl descoperi, de sigur îl vor bate cu cnotele până îl vor lăsa apröpe mort. D'ur decă el nu este ucigaș, precum mi-lu închipuesc eu? Mă voiu simți eu mai ușor prin acesta?

Încă-odată dise inspectorul areștelui:

„Ei, bătrîne, spune drept, cine a săpat sub zid?“

Acstonov se uita la Macarie Semionov și răspunse:

„Nu pot să spun, mărite domnule, Dumnezeu imi poruncese să nu vorbesc, nu spun. Fă cu mine ce voiesc... îți stă în putere.“

Ori cîta silință și-a datu inspectorul cu el, Acstonov n'a dîsit o vorbă mai mult. Astfel nu s'a descoperit cine a săpat gaura.

În noptea următoare, după ce Acstonov se pusese pe lavița lui și ațipise pe jumătate, observă că cineva se apropiă de el și i-se aședă la picior. Deșiera întunecă, recunoscu pe Macarie și dise:

„Ce mai vrei dela mine? Ce faci aici?“

Macarie Semionov tăcu. Acstonov se ridică și dise mai departe:

„Ce vrei? du-te, că de nu, chieam sentinela.“

Macarie Semionov se plecă apröpe de Acstonov și-i șopti:

Literatură.

Icona Sufletului, carte de rugăciuni și cântări bisericesti. Prelucrată și editată cu permisiunea Ordinariatului diecesan gr. cat. de Gherla, de *Vasiliu Păcașu*, preot gr. cat. în Hotoană. *Edițiunea a 2-a. corășă și amplifiată*. Tipărită în Gherla la Imprimeria „Aurora”.—Această carte conține: rugăciuni pentru toate ocaziunile de obsce, cântările după cele 8 versuri la mănecătu, s. liturgiă, inserat, la înmormântare, cunună etc., apoi îndrumări din tipic și pe lângă acestea mai are în text și 10 ilustrații frumoase. Se poate procura dela autorul în *Er-Havan*, p. u. *Tasnad-Szanto* (Selagiu). Câte un exemplar costă 50,75 cr., 1 fl. 25 cr. și 3 fl. 25 cr. Dela 10 exemplare prenumerate de-odată se dă unul rabatu.

TELEGRAMELE „GAZ. TRANS.”.

(Serviciul biurolui de coresp. din Pesta.)

Hamburg, 2 Noevre. Kalnok y a sosit aci și se duce ađi la Friedrichsruhe.

Belgrad, 2 Noevre. In curând va sosi o deputațiune din Moscva, care va înmăna Metropolitului Mihail o adresă splendidă.

Viena, 2 Noevre. Principele Bulgariiei a plecat la Sofia.

ECONOMIA.

Impăduriri noue.

Am publicat și noi în „Gazeta” o ordinațiune a ministerului reg. ung. de agricultură către municipii, în scopul ca acei proprietari de păduri, particulari și comune, cari vor să împădurească și întregescă din nou pădurile, să ceară dela minister butașii necesari spre acesta până la finea lunii lui Decemvre a. c., pe cari ministerul li-i va trimite gratuit și fără spese de transport.

Deore-ce tocmai pădurile comunelor bisericilor și școlilor noastre au fost distruse și nimicite mai rău, indemnăm anumită pe reprezentanțele tuturor comunelor romănesci și pe senatele bisericesti și școlastice ca cât mai neîntârziat să se grăbescă a cere dela minister butașii de lipsă, și să împopuleze cu ei golurile, priponele și piscurile pădurilor.

Strămoșii noștri cu totă vitregimea timpurilor și cu toate sarcinile iobăgiei s'au ale militarismului n'au lăsat moștenire frumoase păduri seculare, pe cele mai multe locuri încă virgine, ne ajute de secure, și anume la șesul maiestrosului stejar, și la munte falnicul brad și molid. Ce am făcut noi cu averea rămasă?

Intr'unu timp de 30—40 ani am distru-s'o și am nimic'it-o așa încât nici Tătarii nu le-ar fi devastat mai fără milă. In multe părți riduri întregi de sute de ectare întindere, deși ađi încă se mai

numesc pădure, nu se mai vede și nu se mai găsește pe ele nici unu singur arbore, nici o singură tufă.

Aceste însă sunt mai puțin de învidiat, căci cele mai multe au fost făcute țerini s'au puțin livezi ori pășuni. Din contră cu multă mai reate starea acelor, din cari lemnele de valoare, ca stejar, brad, molid, carpin etc. au fost tăiate și apoi vlăstarii lor roși de vite până ce s'au uscat cu totul, și locul lor ilu luară și se incuibară tot felul de rate netrebnice, ca arini, mestecen, rachit, alun etc., cari nu numai că nu aduc nici un folos, fiă ca lemn de construcți, fiă ca lemn de foc, der ocupă și împedează și pământul de a produce cel puțin ierbă și pășune bună pentru vite, căci puțină ierbă ce crește pe lângă și pe sub tufe n'are nici o blagă, nici un mieđ, ci e compusă mai numai din apă, fiind crescută la umbră.

Astfel pădurile acele frumoase și mândre de odinora ađi nu aduc nici un venit, nici ca producătoare de lemne și nici ca producătoare de ierbă. Și cu toate aceste ele sunt clasificate și tractate ca păduri și trebuie să plătesc contribuțiunile și impozitele întocmai ca și când erau acoperite cu lemnele de stejar ori brad.

In categoria acestora se află cele mai multe păduri comunale. Ca să te convingi n'ai decât să mergi în pădurea comunei celei mai apropiate și să cercetezi din ce esențe se compune ea, eventual să pleci cu calea ferată dela Brașov și până la Huedin și să vezi ce rămâne în urma codrilor de stejar seculari. Unde este absolută necesitate de a mână vitele la pășune în pădure, acolo ar fi mai bine a alege o parte a pădurei și a-o tăia cu totul ca să rămână numai pentru pășune, și cealaltă parte de pădure să nu se mai pască de loc cu vitele, oile, ori caprele, ci să se lase să crească, eventual poienile și golurile să se împopuleze din nou cu arbori de valoare.

O a treia categoria a rămas în stare și mai deplorabilă. Mai cu seamă în regiunea munților devastându și golind cu totul cotele și pantele de arbori și ori-ce vegetațiune, s'a pornit țerina și petra în jos și ori-ce ploia spală în continuu și duce țarina din nou formată și petrișul în jos în vale, rămânând pe cote numai stânca golașă, și în vale grămădesce straturi și bancuri enorme de petriș și nisip acoperind culturile și livezile cele bogate de lunci în grosime de mai mulți metri, încât nimeni nu mai e în stare de a-le desgropa și tolosi mai mult. Totodată cu golirea pantelor de arbori și frunze seacă și se usucă și isvorele și pârăle, și pe timp de ploii mari, furtuni și rupturi de nori, apa cădută pe vârful și laturile muntelui ori

délului, în timp de 5 minute se află adultă și grămădită totă în vale, pricinind la șes înecări și devastări enorme, pe când dacă cotele ar fi fost împădurite și apa, găsind în drumul ei obstacule și piedeci în frunze, humă și rădăcini, ea se strecoră numai cu înecutul și când a ajuns jos apa cădută în vale și la pôle s'a dus deja de multă fără a cauza nici o stricăciune ori pagubă.

Din cauza devastării și răririi fără cumpetu a pădurilor se esplică și că ploile se răresc din an în an, secețele devin mai lungi și mai mari, apoi furtunile și rupturile mai dese și mai violente—c'unu cuvânt clima-i mai neregulată și mai aspră trecând dintr'unu estrem într'altul.

Ca unu delu ori munte s'lu desgolesc de pădure nu'i trebuiesc mai mult de 2—3 săptămâni, și după ce s'au trecut și s'au uscat toate rădăcinile de arbori și arbuști, ca s'lu împăduresc din nou cu greu ilu vei pute împăduri, numai într'unu timp de 20 de ani și cu multe și mari spese.

Dacă noi vom continua însă cu sistema pădurilor introdusă dela desființarea iobăgiei încoco, curând vom ajunge a vedea și din frumoșii noștri munți unu alu doilea munte Karst și din Ardeal unu alu doilea Muntenegru, unde pădurile se fă o raritate, și furtunile și orcalele unice în felul lor.

Afară de partea acesta culturală, cestiunea mai are și alta, bănescă, căci de aci înainte cu sporirea continuă a căilor ferate și drumuri de tot felul și cu completarea rețelei de căi ferate și cu deschiderea navigațiunii regulate pe Murăș, Olt și Someș, care nu e decât o cestiune de timp, Ardélul se va pune peste totu loculu în contact direct cu comerțul internațional și atunci lemnele de folos, cu deosebire lemnele de brad, molid și stejar se vor plăti foarte bine, încât pădurile—cari vor mai fi—vor da venite prea frumoase comunelor, bisericilor și școlilor s'au chiar și particularilor.

De aceea ele merită acum atențiunea totă noastră, și chiar neavând acum momentan debușeur suficiente, totuși merită să facem pentru ele treptat unele sacrificii, și generațiunile viitoare ne vor fi recunoscătoare, căci precum vedem, contribuțiunile, impozitele și sarcinile de tot felul se sporesc și se duplică în toate statele din an în an, și fără prospecte de cumpetare.

De aceea sperăm și provocăm prin acesta pe conducătorii dela sate ai poporului nostru, ca să profite de oferta făcută de minister și să ceară la timp câtu mai mulți butași pentru împopularea din nou și întinerirea pădurilor comunei, a bisericilor și a școlilor—și cu ajutorul tineretului școlar și

adultu s'au și sădască prin goliști, poieni și cotele delurilor. De cerut să ceară cu deosebire lemne de valoare, cei din regiunile muntoase și dela pôlele munților cu deosebire esențe de rășinoase, butași de brad, molid și pin, și cei dela șes și centrul țerii, cari pan' aci au avut păduri seculare de stejar și, ceară butași de stejar.

Eventualu toate comunele aru pute face ceva mai mult în direcțiunea acesta, să provadă în bugetulu anual alu comunei unu micu postu pentru cumpetare de ghindă ori de sementă de brad și remunerarea învățatorului școlii, care să se însărcineze cu facerea unei mic școle de arbori de pădure, pe care să o cultive și să o îngrijescă cu tineretulu școlar și adultu, încâtu comuna anual să planteze și înoiască pădurea nu numai cu butașii căpetați dela guvern, ci și cu cei prășiți și crescuți pe spesele proprii.

Apoi cu împrumutarea ori prăsirea de butași și cu sădirea lor în locul cuvenit, n'am făcutu totu, foarte puțin, ci trebuie să-i îngrijim și să ne interesăm de sörtea lor și după ce i-am sădit, cu alte cuvinte să-i apărăm și ferim de vite, căci altcum va fi zadarnică ori-ce încercare și cheltuală făcută.

In scopulu acesta va fi de lipsă să oprim cu desevășire pășunitul cu vitele pentru totdeuna în pădurile cu plantațiuni tinere, fiă acesta vara, fiă primăra ori toamna.

Totu așa se-le ferim și de vătămări din partea omenilor. Avem trebuință de pășune pentru vite, atunci mai bine separăm și tăim cu totul o parte de pădure, care d'aci înainte are să rămână pe veci ca pășune, der pe aceea o curățim cu totul totodată și de ori-ce tufe, ori higu netrebnic. Eventualu, dacă ar fi împărțite cu orecari drepturi și beneficii și alte comune, corporațiuni ori particulari la pădurea noastră, atunci e mai consultu să comasare, încâtu fie-care se scie pozitivu ce are, și să devină stăpanu absolutu pe averea și munca sa.

In multe locuri s'ar pute foarte bine introduce și comasarea. In ori ce casu însă întinderea—rămasă și destinată produțiunii de lemne—pădurei să o îngrijim și cultivăm astfel, încâtu în adevăr ea să-și merite numele și reputațiunea din toate punctele de vedere. Amesteculu de esențe rășinoase—brad, molid, pin, printre esențele foioase cresc foarte bine, ridică în modu însemnatu frumșea și salubritatea țerii.

Totdeauna Românulu avea unu cultu și o dragoste deosebită pentru codrii săi, cu ai cări arbori elu după înfrângerea atătoru pericole și furtuni se identifica așa de destu—de unde-și dicea:

„Ivan Dimitrievici, iertă-mă!”

Acsionov răspuse:

„De ce să te iert?”

„Eu sunt ucigașul neguțatorului, eu am ascuns cuțitul la tine. Și pe tine aveam de gând să te omor, der aușem s'gomotu în curte, iute ascunsei cuțitul în sacul tău de drum și o ștersei prin ferăstră.”

Acsionov nu răspuse nimic, nu scia, ce ar fi putut dice. Macarie Semionov se dete jos de pe laviță, se plecă până la pământ și dise:

„Ivan Dimitrievici, iertă-mă, iertă-mă, pentru numele lui Dumneđu! Eu insumi voi face arătare, că sunt omoritorul neguțatorului. Pe tine te voru slobodi din închisore, tu te vei reintorce acasă.”

Acsionov dise:

„Ușor îți este mie suferința! Unde să mă duc eu acum? Soția, copiii mei proprii, au uitat de mine și nicăiri nu am patriă.”

Macarie Semionovici nu se ridică, elu lovi cu fruntea podelele și dise:

„Ivan Dimitrievici, iertă! Mai ușor,

decât să mă uit acum la tine, m'au fostu atunci, când mă bătură cu cnotele... și tie încă totu ț'i-a fostu milă de mine... nu m'ai descoperitu. Ertă-mi pentru unulu Dumneđu! ertă-mi mie, blăstematului afurisitu!”

Și elu încep să plângă.

Auđind Acsionov suspinele lui, încep însuși să plângă și dise:

„Dumneđu îți va erta; pôte că eu sunt pe de de ce ori mai păcătosu ca tine!”

Și de-odată se sēmți așa de ușurat pe sufletu, nu se mai dori către casă, nu mai voi să iasă din temniță și se gândia numai la ora cea din urmă.

Macarie Semionovici nu ascultă de Acsionov, elu se mărturisi ca vinovat.

Când sosi hotărira, că Acsionov e liberu, elu era deja mortu.

Poesii populare din Ardél.

Ardă-te foculu uritu,
De tineru te-am stăpanitu;
Ardă-te foculu necazu,
De tineru in tine am trasu.

Arde foculu, nu departe,
Para la inimă mi bate.
Săraca inima mea
Multu trăsesc cu voiă rea.

Duce-m'ășu, nu sciu drumulu,
Der m'a 'nveta uritul.
Duce-m'ășu nu sciu cărarea,
Der m'a 'nveta superarea.

Duce-m'oiu și n'oiu veni,
Să vedu cine m'a dori;
Dori-m'e-v'a și pe mine,
Cu cine-am trăitu eu bine.

Cântă puiulu cucului
In marginea codrului.
Așa cântă de cu jele
Totă frunđa n codru pierde,
Așa cântă de frumosu,
Totă frunđa pică jos.

Plângeți ochi și udați tina
Dacă vă vedeți odihna,
Plângeți ochi și udați locul.
Dacă vă vedeți noroculu.
O măicuță, alt meu norocu,
L'ai pus cu lemne pe focu;
O măicuță, a mea ticnelă
O-a'i pus cu lemne pe pară.

Mergendū maică dela tine,
Plânge inima in mine;
Mergendū maică dela voi
Imi plângu ochii amendoi.

Cine m'aude horindū,
Gândesce că horescū bindū
Nu scie că horescū plângendū;
Umblă draculu bēndū vinarșu,
Eu horescū d'altu meu nescasū;
De necazu, arđă'lu para,
Am îngalbinitū ca cēra,
De necazu arđă'lu foculu
Am îngalbinitū ca soculu.

Frunđa verde de secară,
Mē uitai in susu p'afarā,
Tote plugurile arā,
Num'alū meu șede n cāmara.
Frunđa verde frunđuca
Mē uitai in susu pe luncā,
Tote plugurile umblā
Num'alū meu șede la umbrā,
Și boii la ierbā verde,
Slugile in satū la fete.

Calese de

Aimus.

„Română verde ca stejarul!“ Fia și stră-nepoții lor așa!
George din Crângu.

Despre omenii, cari trăesc peste câtu le ajung mijlocele.*)

II.

Ce privesce *lucrul în viața este-rioră*, elu în sine nu este păgubitor și stricacios, ci ajunge a fi păgubitor și stricacios prin mijlocele, de cari ne folosim, spre a-lu pute face. Celu ce ocupă o poziția ore-care în clasa sa socială, acela de obsce nu se știe a în-trebuința ori-ce mijlocu spre a-o susține, mai alesu caută a face sub tôte condițiunile luxulu îndatinat pentru poziția sa, căci pe acela, care își trage dela gură ceva ce e de prisosu „lumea“ îndată ilu privesce ca scăpatu. De aceea mai bine ne folosim de mijloce rele, decâtu se ne lăpădamu de aparința, pe care se întemeiează poziția. Mai bucuros ne aruncăm în brațele necinstei, decâtu se renunțăm la aplausele prefăcute și la stima mincinosă a acelei mari case de nebuni, ce se numesce „lume.“

Fia-care cunoscute sute de casuri, că bărbați — „bărbați onorabili“ — au mersu dela unu escesu la altulu, au risipitu fără consciință bani, cari nu erau ai lor, numai și numai spre a-și susține veda lor în lume și spre a juca unu rol mare înaintea celor de tagma lor și fiecare scie, că sfârșitul la tôte acestea este o întorcere repentină, o cădere grozavă, unu bancherotu totalu, care pôte se aduca cu sine ruinulu a sute și mii de omeni. N'amă quisu prea multu, decă susținemu, că cea mai mare parte din înșelătoriile de totu felulu, cari necinstescu clasa neguțatorască, își are isvorulu în această bolnăvicioasă poftă de a-și păstra „aparința“, de a păre adecă în ochii lumei altfelu decum estu.

Câte jertfe nu se aduc spre a fi „vedutu“ în înțelesulu falsu alu cuvântulu! Mulțumirea, cinstea, iubirea de adevăru, c'unu cuvântu tôte virtuțile se jertfescu numai spre a păstra aparința. Trebuie să dăm tôte silința a amăgi și a păcăli „lumea“, ca ea să nu pôta vedu înderțulu mascei nostre. Trebuie să răbdăm chiar fôme acasă și să ne impunem sila cea mai chinuitoare, pentru-că voim să dobândim aplausele „lumei“, ori pentru-că trebuie să câștigăm celu puțin buna opiniune a „lumei.“

De câte-ori nu trebuie să se reducă o sinucidere, „celu mai îngrozitor și singurul păcatu, de care cineva nu se mai pôte căi“, la simțulu de onore falsu. Omenii vanitoși mai curându se lăpăda de viața lor, decâtu se se lăpede de ideile ce domnesc în cerculu lor despre aceea, ce dă omului vață. Ei mai bucuros își taie firulu existenței lor, decâtu se renunțe la o viață cum se obișnuiesc în cerculu lor.

Femeile cu deosebire sunt adeseori jertfa miserabilulu spiritulu de classă și de castă. De obicei ele se cresc cu idei false despre viață; ele înveta a prețu omenii și lucrurile mai multu după aparința lor din afară, decâtu după valoarea lor dinăuntru. Crescerea lor se face așa, ca ele mai multu se placă și se atragă admirațiunea altora, decâtu ca să li se nobilizeze însușirile spiritulu și ale inimei.

Ele devin infumurate și capeta idei false despre bunacuvința și despre nobleță. Câte fete de funcționari civili și militari rămân nemăritate, din causă că se tinu multu mai pre susu, decâtu se ia de bărbatu de pildă pe unu industriașu harnicu și onorabilu; decă nu pôte fi mai multu, atunci viitorulu lor bărbatu să fia celu puțin funcționaru de categoria lor.

Femeia, care trăiesc în inchipuirea, că este de stare mai bună, rămâne mereu o sclavă a tirăniei obiceiurilor, modei și a tuturor prejudețelor. Bună-voința naturei sale, ce-i este înscătu, se strică, inima ei se usucă, și celu mai nobil isvoru de fericire — care constă într'unu sântământu călduros pentru întreaga omenire — scăcu totulu.

Ori dora nu e taptu, că în așa numita societate „fină“ unu esterioru frumosu se consideră aprôpe ca virtute? Că a fi bogatu seu celu puțin a păre bogatu se prețuesc ca unu mare merit, er de a fi seu de a păre sêracu se consideră ca unu păcatu neiertatu? Ba spiritulu de clasă impetresc atatu de multu inimele, încatu o tată tinera din clasele mai înalte, care printu o schimbare a jurstărilor în familia sa, este avisată a-și ajuta însăși și se sillesc a-și câștiga pânea în modu cinstitu, este îndată scosă afară din societatea „fină“. Hotărîrea de a-și dobândi independența — cea mai întăritore hotărîre ce-o pôte lua omulu — este batjocorită în asemeni cercuri ca ceva dejositoru.

Ne mai putem ore mira în asemeni împrejurări, decă femeile sunt și ele cuprinse de pofta generală de risipire? Nicu-odată nu a predominat pe femei pofta de gâtela așa de generalu ca în ziua de astăzi, pofta de gâtela, care a alungatu grația simplității împreunate cu gustu. Și cu tôte aceste grația e multu mai multu, decâtu chiar frumseta naturală, și de-orece nu pôte fi grația fără de bunătate și bunăvoință, ea este iubită numai acolo, unde această este admirată, și este mai trainică decâtu frumseta. „Betrâneța învinge frumseta“ — dice Frid Jacobs — „bunătatea și grația însăși intră cu omulu în grôpă și o frumsete fără valoare internă este ca o petra scumpă, pe care cunosctorulu o aruncă cu neșază atatu de mare, cu catu mai mare este înșelăciunea. Frumsetea în sine însăși are o înclinare mare spre nebuniă. Masa de gâtela este altarulu, la care iubirea de sine adoră chipulu seu în oglindă, înaintea căreia ilu împodobesc ca și chipulu unui sântu, necurmatu silindu-se a rădica ori-ce nuri, seu a îndrepta ceea ce a stricatu timpul. Cu această admirația a aparinței merge mână în mână înclinarea spre falsă aparință. Vinu betrânețele. Ore se nu pôta fi învinse și aceste? Se nu pôta ore întineri prin gâtela și podoba? Unde adevăru se dă înderțu, acolo înșelăciunea își ocupă locul. Mâna timpulu șterge florea colôri, mâna artei o împodobesc eră, și nerușinata îndrăsnela se plimbă în colorile nevinovăției. Nu numai Domnulu, cum dice Scriptura, îi este o față sulemenită nesuferită, ci fiacăruia, care are minte sănătosa și care urșc falsitatea. Ceea ce place în împărăția amăgirii, pe scenă, este în viața adevărată ridiculu și de desprețitu, și făcine scie cum se

numesce acela, care umblă cu o mască, nu la petreceri în carnevalu, ci în ziua mare. Totu aceeași se pôte dice despre ori-ce gâtela esagerată și sumeta.

Moda este aceea, de ale cărei capricii se lasă prea bucuros femeile a fi tiranizate, căreia cu inimă ușoră îi jertfescu nu numai grația, ci și sănătatea și banii. Imbrăcămîntea de multu nu mai corespunde firescului scopu, de-a feri corpulu de influința temperaturii, și de-a da purtătorei o simplă și naturală drăgălași: ea trebuie a-și fi numai bătetore la ochi. Fiăcare fică de burghesu, fiăcare femeia de lucratoru, fiăcare servitore vrea să trecă ca „damă“ și își stringe formele ei într'unu instrumentu de maltratare, așa numitul corsetu, care contribue la anemiă și bole de stomacu, pentru-că fără taliă de tctu subțirică nu-și pôte inchipui o damă.

Ceea ce mai nainte deștepta mirarea, ca o aberațiune a naturei la femeile de Hotentoti, acesta o imiteză în ziua de azi seculu nostru femeescu, ascundendu „turnure“ sub hainele lor.

A purta o gheta (papucu), care ar lasa se se veda ceva din forma naturală a piciorulu, trece de unu lucru prostu; căci „Moda“ recere o gheta mică în care, deși degetele piciorulu sunt silite se stea ca scrumbia îndesuită în butoiu, arată însă „elegantu“. Correspund aceste prefăcătorii ale modei „demnității femeilor“, despre cari dice Schiller, că „au rămasu cu moravuri rușinoșe fiicele credințose ale naturei“?

O față în haină modestă e mai multu scutită de obrăsnicia și îndrăsnela secului celuilaltu, decâtu o „damă“, care prin forma pălăriei sale, prin culoarea și croiala rochiei sale atrage tôte privirile asuprași și prin acesta face ca se se vorbescă de ea. Fata seu nevasta în imbrăcăminte simplă nu are a se teme în totu casulu de altceva, decâtu de-a i-se spune, că se imbracă, „după moda vechiă“. Inse tocmai această deosebire de cele mai multe femei îi ajută la unu bunu renume. Femea cu sentimente într'adeveru nobile, fia catu de bogată, se va imbrăca totdeuna simplu. Parisiana bine educată, care se distinge prin bunulu gustu, s'ar rușina să porte tôte acele lucruri bătetore la ochi, cari p'aci trec de „modă parisiană“ și își găsescu purtătorele lor, pe când în Parisu sunt purtate numai de femei de caracteru dubiosu. Aici inse se află multe familii c'unu venit forte modestu, a căroru fiice își dau toti banii câștigați cu multu greu prin lucru de mână seu alte servicii pe astfelu de lucruri vane — și astea tôte numai pentru a pute apără Dumineca ca „dame.“

Esageratul lucsu a cuprinsu într'adeveru și clasele poporulu mai puțin avute. Elu le subjugă și le face să trăesc peste puterea mijlocelor lor. Chiar și cei cu mici salare locuescu elegantu, dau serate, cercetază tôte petrece rile. Femeile se imbracă și se împodobesc numai pentru a face svon. Fia-care creitaru se cheltuesc de multe ori încă înainte de a fi câștigatu. Bărbatul nu-și asigură viața, și teamea face datorii. Decă more mâne, bărbatul lasă pe femeia și copii lui fără nici unu sprințu avisatu, a ambli să cersescă.

POVEȘTE.

Contra mușcatulu albinelor. E bine, ca locul mușcatu să lu apesi cu vărul degetelor, și decă acesta ar fi imposibilu, din cauza durerii, se punu unu sugetoru de gumi pe rană (Gummi-saugglas). Umflătura ce urmeza se spală cu apă de plumb și cu ghiata, și așa se delatură. Medicina populară precum: carne prospeta, baraboiu (crumpene) rași pe raspa (rădăitore), pământulu umedu seu coji de cepă în stare rece încă ajută, ca și ghiata seu apa rece și plumbulu.

Săpunele (zolele, bulbucii de săpunu), ca gunoiu bunu, se potu folosi cu bunu succes la udarea pomilor și a viței de via pentru-că această apă ucide o mulțime de insecte stricacioșe, ce se incubă la rădăcina lor. S. M.

Higienă.

Îngrijirea părului.

Firele de peru ale capulu își aurădecimele așdate în desimea pielii. Escesele, supărările etc. produc uscarea rădăcinei și căderea părulu. Ce privesc albirea părulu, nu se pôte determina o vârstă pozitivă, la care părulu trebuie să înalbesc. De obicei începe a albi între 40—45 ani, totuși s'au vedutu tineri cu părulu suru la vârsta de 25 ani și vice-versa, alți în vârstă de 55 ani, alu căroru peru lasă ici-colea a se dări câte unu firu alb.

Perderea colorii părulu atârna de colôrea lui, așa că părulu negru este celu ce albesc mai curându, pe când celu blondu durază mai multu, bine înțelesu cu forte rare exceptii. Ocupațiunile spirituale, escesele în plăceri, supărările mari, lucrări de cancelariă grabescu perderea colorii părulu, căci alterază rădăcina, care servec pentru a întreține firele de peru. Intemplări nenorocite, emoțiuni violente pricinuite de grôză potu înalbi părulu într'o nopte și chiar în câteva ore. Isvorulu acestui reu zace în rădăcina părulu, unde se află oleulu ce colorază părulu.

Colôrea părulu nu se schimbă numai în alb. S'au vedutu casuri, că părulu blondu s'a schimbatu în negru, apoi în roșu. Unu bărbatu în vârstă de 60 ani, căruia căduse din capu și din barbă totu părulu alb, i-a crescutu unu peru negru. Părulu este celu mai frumosu ornamentu alu capulu, elu pôte da cuiva o figură frumosă și din contră lipsa lui desfigură pe cineva, mai cu semă pe femeia.

Cu totii dorim și mai cu deosebire femeia dorec să aibă unu peru frumosu, lungu și desu, astfelu, că ambele sexe întrebunțază felu de felu de pomeți, ape, spirturi etc., prin care-și strică și-și perdă cu desevirire colôrea părulu. Unora le vine poftă de a-și ascunde virsta seu de a nu fi bănuitu ca în virstă mai înaintată, își vopesc perulu, astfelu că întrebunțază săruri de plumb, de cupru, de argintu în combinația cu polisulfura de potasă, cu calce seu cu acidulu pirogalicu spre a-i da o colôre închisă, pe alți fantasia îi îndemna până într'acolo, încatu își descoloră perulu închis, făcendu-lu roșu seu blondu prin apa de chlortu.

Tôte aceste sunt forte vătămătore nu numai părulu, der chiar și rădăcinei lui, care joca față cu firele de peru același rol, pe care-lu joca înima la ori-ce animalu. Părulu este supusu la mai multe bole, printre bolele lui putemu numera:

Alopeciu (căderea părulu), câte-odată ea este generală și câte-odată parțială. Cărunețu, Păsliră părulu cu alterațiunile rădăcinei. Favus este o alterațiune a rădăcinei cauzată prin micodermi devoltați în ghindurele și în rădăcini. Aspirea, uscarea și țierea părulu sunt cauzate prin disparițiunea substanței grase medușose.

Din punctulu de vedere alu higienei

* După Smiles-Schramm.

Farbige Seidenstoffe von 60 kr. bis fl. 7.65

p. Meter—glatt und gemustert (circa 2500 versch. Farben und Dessins)—
verfendet roben- und stückweise porto- und zollfrei das Fabrik-Depôt G. Henneberg (K. und
K. Hofhof), Zürich. Muster umgehend. Briefe kosten 10 fr. Porto.

„ALBINA“

institutul de credită și de economii
Filiala Brașovă

acordă la comercianți și industriași
contra acoperire ipotecară sau contra hârtii de valoare

Credite de Conto-Corrent

cu interese de 6⁰/₀

er contra acceptate cu subscrieri bune cu interese de 6¹/₂ %

Informațiuni mai detaliate se pot lua zilnic în
biroul institutului—piață No. 90, dela 8—2 d. a.

83,22

Pentru comune prețuri anumite!!!
Contra BÓLEI DE GURA ȘI UNGHII LA DOBITOCE
celu mai sigur remediu e



„CREOLIN“

pe care în calitate garantată
de eselență îl oferă și în de-
tailu cu unu prețu foarte estinu

Alphons Szávost

Negustor de seminte și de articole
necesare la economiă sub protectoratul
societății de agricultură regnicolare.

Budapesta. Arany János-utca, 11.

BRODERII

pentru CADOURI LA POMULU DE CRĂCIUNU.

Ciorapi de dame și bărbați de Vigonia.
Șorturi moderne de salonu se află la

SOFIE OBERT

Térgulú Cailorú, No. 88.

AVISU.

Subsemnatul mǎestru, faurú românú, am onóre a aduce
la cunoștința onoratului publicú, că **mǎ-am strámutatú**

ATELIERULU MEU DE FĂURIE

totú în **Ulița lungá, No. 644** (Brașovulú-vechiu).

Totdeodată facú onoratului publicú cunoscutú, că mǎ-am
mai mǎritú atelierulú și suntú gata a primi ori-ce comandá
ce se ține de acéstá meseriá, precum :

Trásuri, cabriolette, caré de transportatú (chervane,
Streiwagen), **cáruțe, ferecatulú rótelorú, potcováritulú finú**
etc. etc.

Asemenea primescú ori-ce **reparaturá** ce se ține
de sfera fáuriei.

Fiindú atelierulú meu bine întocmitú cu tóte cele de
lipsá mǎestriei fáuriei, mé voiu sili a lucra în modulú celú
mai **solidú** și **repede** și cu **prețurile cele mai moderate**.

Nutrescú firma speranță, că onor. publicú mé va încu-
raja, silindu-mé din parte'mǎ alú mulțami pe deplinú.

Cu stimá

Romulú Halmaghi.

faurú românú.

192,2-2

PRIMA CONCURENȚĂ



Fără meritú și fără spese, trebuie să facemú gi-
gantulú Lager-en-gros în bani, pentru ca să câștigámú
clientelá durabilá. Decí fie-care să se adreseze pri-
mei concurențe, care pentru bani câștigáți cu sudóre
multá, voiește să aibá haine trainice și frumoșe pe
unú prețu de necredutú, aprópe cu 50% mai estinu
ca ori unde, astfelú costá acum unú completú

Costumul de bărbați pentru iarná seu
tómná făcutú din materiá curatá de Brünn seu Rei-
chenberger, în tóte culorile frumoșe, netedá, cu dungi
seu caratá, după fasonulú celú mai nou vienesú, nu-
mai: calitatea 1 fl. 6.75, calit. 2 fl. 8.75, calit.
3 fl. 11.50, calit. 4 fl. 15.

Pantaloní separați pentru tómná și
iarná totú din materiile susú amintite, fason demú
de laudá, calit. 1 fl. 1.95, calit. 2 fl. 3.50, calit.
3 fl. 5, calit. 4 fl. 6.50.

Haine pentru copii și báieți, din mate-
riile cele mai bune și mai trainice pe prețuri ridicole:
dela 8—13 ani fl. 4.50, 6.75, 8, 10. Dela
3—8 ani fl. 2.50, 3.50, 4.50 și fl. 5.50.

Pardesiuri, din bucáți trainice gróșe de Stiria, cu cáptușelá
trainicá cu 5 buzunare pe prețulú de batjocurá de fl. 5.25, 6.50 și fl. 8.50.

Rocuri de iarná (paltóne din materiá finá gróșá seu Pal-
merston, în tóte culorile moderne, prin croirea cea eselență potrivitá pen-
tru ori-ce timpú, cu cáptușelá caldá de láná, aprópe pe prețulú munciei
dela calitatea 1 fl. 8.50, calit. 2 fl. 10.50, calit. 3 fl. 12.50, calit. 4 fl. 15.

Mentschicoff din materiá cea mai bună, mai trainicá, netedá
ori desinatá, cu cáptușelá de láná caratá, bine făcutá, fason fórte esce-
lentú, calit. 1 fl. 11.25, calit. 2 fl. 13.50, calit. 3 fl. 15.75, calit. 4 fl. 18.

La **comandé din provinciá** este destulú ca măsurá: grosi-
mea peptului, lungimea brațelorú și a picioarelorú; la báieți și copii nu-
mai etatea. Trimiterea cu îngrijire se face prin susú numita casá seu
prin c. r. mandaturi postale. Acelea, cari nu se potrivescú, fără obiec-
țiune, vorú fi primite înderétú seu schimbate cu altele. A se cápeta prin

Primulú Depot centralú de haine alú lui
Alois Schäfer, Viena,

VI., Schmalzhofgasse 3/17.

N. B. Din causá că anunțulú apare mai rarú fie-care, să-și noteze bine
adresa. 179,3—3

Ajutorú grabnicú și sigurú

pentru

SUFERINȚE DE STOMACHU ȘI URMÁRILE ACESTORA!!

Mijloculú celú mai bunú și efice pentru mánținerea sánáții, curáțirea su-
curilorú precumú și a sângelú și pentru promovarea unei misturi bune este deja
prețutindenea cunoscutulú și plăcutulú

„Dr. Rosa's Lebens-Balsam“.

Acestú balsamú preparatú cu îngrijire din erburile alpine cele mai bune și tá-
máduitoare se d.vedesce ca fórte folositorú în contra tuturorú **greutăților de mistire**
cârcéi de stomachú, lipsa de apetitú, rigáelei, congestiunilorú, haemorhoidelorú etc. etc.
In urma eficitáții sale a devenitú acestú balsamú acum unú sigurú și doveditú
medicamentú de casá populará.

Sticla mare costá 1 fl., micá 50 cr.

Mii de scrisori de recunoștință stau la dispozițiá!

FIȚI ATENȚI!!!

Spre a evita înșelátori, facú pe fiecare atențú, că fiecare sticlá cu **Dr. Rosa's**
Lebens-Balsam, care singurú numai de mine este preparatú după receta originalá, este
învelitá în hárția gróșá albastrá, care pórtá în lungulú ei inscripțiá: **Dr. Rosa's Le-**
bens-Balsam din farmacia „zum schwarzen Adler“, B. Fragner, Prag, 205—3“ în
limba germaná, boemá, ungará și francezá, și cari suntú provédute cu aláturata
marcă a fabriciei luará sub scutulú legalú.

Dr. Rosa's Lebens-Balsam

Veritabilú se póte procura numai în

Depositulú principalú alú producătorului

B. Fragner,

Farmacia „Zum schwarzen Adler“

Prag 205—3.



În **Budapesta:** la farmacia I. von Török.

Tóte farmaciile din **Brașovú**, precumú și tóte farmaciile mai mari din mo-
narchia Austro-ungará au deposite din acestú balsamú de viétá.

Totú de acolo se póte avea:

Alifia de casá universalá de Praga

(Prager Universal-Haussalbe)

unú medicamentú sigurú și prin mii de scrisori de mulțámire recunoscutú
în contra tuturorú inflamațiunilorú, ránilorú și umfláiturilorú.

Acestá se întrebuintéază cu succesú sigurú la inflamațiuni, la stagnáțiunea lap-
telui și înárțirea țitelorú cu ocasiunea înfécării copilului, la abscese, ulcere, pustule
cu puroini, carbuncule: copturi la unghie, la panariți, túlceráțiuni la degete, la înár-
țiruri, mafláuri, tumórea glandulelorú limfatice, lipome etc. — Tóte inflamațiunile,
umfláurii, întárituri se vindecá în timpulú celú mai scurtú: la casurú însú, unde sá
formatú deja puroiu absorbé buba și o vindecá în timpulú celú mai scurtú fără duresé.
In cutióre á 25 și 35 cr.

FIȚI ATENȚI!

De órce alifia de casá universalá de Praga se imitéază
fórte desú, facú pe fiecare atențú, ca singurú numai la mine
se preparéază după receta originalá. Acestá este numai
atunci veritabilá, decá cutiórele din metalú galbinú, în cari
se pune, suntú înfășurate în hárția roșá pe care s'aflá tipáritá în 9 limbi esplacá-
mea cum se se întrebuintéaze, împachetate și în cartóne vinete — cari suntú prové-
dute cu marca fabriciei de mai susú.

Balsamú pentru audú.

(Gehör-Balsam)

Celú mai probatú și prin multe încercáři celú mai temeinicú medicamentú
pentru vindecarea audului greu și spre redobândirea audului perdutú. 1 Flacon 1 fl.
58,26—15